

„Gândurile Mele nu sunt gândurile voastre”

Versete călăuzitoare: Deuteronomul 3.23-27; 1 Împărați 19.1-4; 2 Corinteni 12.1-10

Sunt trei cazuri în Sfânta Scriptură – două în Vechiul Testament și unul în Noul Testament – unde credincioșii se roagă sincer la Dumnezeu, dar El nu le-a împlinit rugăciunea și nu le-a răspuns la rugăciunile lor. Dar chiar dacă Dumnezeu nu le-a răspuns în felul în care ei s-au rugat, El le-a dat ceva – așa cum El întotdeauna face -, care era mult mai bun pentru ei și totodată L-a glorificat nespuse de mult. Și aceasta este cu mult mai mult decât numai dacă El le-ar fi rezolvat nevoile și le-ar fi împlinit rugăciunile.

Indiferent dacă noi aducem lui Dumnezeu dorințele inimilor noastre sau dorul nostru nerostit: El dorește să ne binecuvânteze, pe noi, copiii dragostei Sale, potrivit cu măsura gloriei Sale și a dragostei Sale. Și când El ne binecuvântează după această măsură, nu suntem noi atunci binecuvântați? Când Dumnezeu dă, El dă ca Dumnezeu. El este nu numai Unul care aude și răspunde, ci este și dorința intimă a inimii Lui să ne dea binele; și izvorul, din care curg toate, este dragostea în care El ni S-a revelat în Hristos Isus.

Moise

Primul loc îl găsim în cartea Deuteronomul 3.23-27:

Deuteronomul 3.23-27: Și, în timpul acela, m-am rugat Domnului, zicând: «Doamne Dumnezeule, Tu ai început să arăți robului Tău măreția Ta și mâna Ta cea tare. Pentru că ce Dumnezeu este în ceruri sau pe pământ care să poată face lucrări ca ale Tale și asemenea puterii Tale? *Lasă-mă, Te rog, să trec și să văd țara cea bună care este dincolo de Iordan, acel munte [lanț de munți] frumos și Libanul!*» Dar Domnul era mâniat pe mine din cauza voastră și nu m-a ascultat; și Domnul mi-a zis: «Ți-ajunge atât! Nu-Mi mai vorbi despre lucrul acesta! Suie-te pe vârful Pisga și ridică-ți ochii spre apus și spre nord și spre sud și spre răsărit și privește-o cu ochii tăi: pentru că tu nu vei trece Iordanul acesta».

Moise a spus: „M-am rugat [am rugat fierbinte] Domnului”. Remarcabil este că apostolul Pavel folosește exact aceleași cuvinte în epistola către Corinteni. Însă rugăciunea sinceră a lui Moise nu a fost împlinită. Sigurul răspuns era: „Ți-ajunge atât! Nu-Mi mai vorbi despre lucrul acesta!” Fără îndoială erau două motive, pentru care Moise nu avea voie să treacă Iordanul, ca să intre în țara Canaan:

1. Legea, așa cum era ea, nu putea să ducă poporul lui Dumnezeu în odihna lui Dumnezeu. Aceasta a rămas rezervat lui Iosua, care este un model al lui Hristos în înviere.
2. Și motivul moral, pentru care Moise nu avea voie să intre în țară, era: el „a vorbit nechibzuit cu buzele lui” [Psalmul 106.32; Numeri 20.2-12].

Probabil întrebi: în ce măsură Dumnezeu a făcut ceva mai bun pentru Moise, decât să-i împlinescă rugăciunea? Faptul că Dumnezeu l-a dus pe vârful muntelui Pisga și l-a lăsat să vadă țara, în loc să-l lase să intre în ea, putea numai să-i producă durere lui Moise! – Să observăm, ce citim în Noul Testament: când Domnul Isus stătea pe muntele transfigurării, Moise era la El. El vedea țara împreună cu Hristos în glorie. Și nu era aceasta mult mai bun decât dacă în zilele lui Israel el ar fi traversat Iordanul? Moise n-a spus nici un cuvânt despre aceasta pe munte; el putea vorbi numai despre Hristos. În felul acesta el a primit ceva mult mai bun, decât el și-ar fi putut imagina sau ar fi putut spune. Și astăzi Dumnezeu lucrează cu poporul Său după același principiu.

Ilie

1 Împărați 19.1-4: Și Ahab a istorisit Izabelei în amănunte tot ce făcuse Ilie și cum omorâse cu sabia pe toți profeții. Și Izabela a trimis un sol la Ilie, zicând: „Așa să-mi facă dumnezeii și încă mai mult, dacă mâine, pe timpul acesta, nu voi face sufletul tău ca sufletul unuia dintre ei”. Și, când a văzut el lucrul acesta, s-a ridicat și a plecat, ca să-și salveze viața; și a venit la Beer-Șeba, care este a lui Iuda, și a lăsat acolo pe slujitorul său. Și a mers în pustiu cale de o zi și a venit și s-a așezat sub un ienupăr și dorea moartea sufletului său; și a zis: „Destul! Acum, Doamne, ia-mi sufletul, pentru că nu sunt mai bun decât părinții mei”.

Ilie, slujitorul lui Dumnezeu, și-a pierdut tot curajul prin greutățile în care el a ajuns cu poporul lui Dumnezeu. Nu erau greutățile lui proprii, și nici încercările în lume – erau încercări în mijlocul poporului lui Dumnezeu. Nimic nu pune pe credincioși așa de mult la probă ca greutățile poporului lui Dumnezeu. Oamenii care pot birui greutățile proprii sunt biruiți deseori de greutățile în legătură cu mărturia Domnului, și se prăbușesc din cauza acestor greutăți. Tocmai acestea descoperă adevărata putere a inimii. Propriile greutăți le putem stăpâni prin puterea și tăria lui Dumnezeu, dar greutățile venite din partea poporului lui Dumnezeu ne încearcă în mod deosebit.

La Ilie totul merge bine, când o dată poate stăpâni lipsa și altă dată belșugul; dar când Izabela apare pe scenă și îl amenință cu moartea barbară, el merge la Dumnezeu și spune, așa cum și alții au făcut începând de atunci: „Ia sufletul meu de la mine, nu mai pot”. Ce diferență între Ilie din capitolul 19 și Ilie din capitolul 18! Într-unul din capitole este în mod deosebit peste împrejurările lui; el nu are nici car triumfal și nici conducător, dar îl are pe Dumnezeu, și prin aceasta în puterea lui Dumnezeu are totul sub picioarele lui. Pe de altă parte el este ca un copil dezamăgit: el se așează sub un ienupăr și roagă pe Dumnezeu să-l lase să moară. Și ce se întâmplă? Moare el? Nu, Dumnezeu îl ia la cer într-un vârtej de vânt – într-un car de foc cu cai de foc! [...] Și când Moise stă cu Domnul pe muntele transfigurării, și Ilie este acolo. Și el este în țară, și aceasta în acea scenă a gloriei lui Hristos, când Hristos ajunge la punctul cel mai înalt pe care un om îl poate ajunge pe pământ.

Rugăciunea lui Moise și a lui Ilie nu a fost ascultată la timpul ei, însă lor le-a fost dat mult mai mult; rugăciunile lor au primit răspuns conform gândurilor lui Dumnezeu, pe care El le avea cu privire la Moise și Ilie.

Pavel

2 Corinteni 12.1-10: În adevăr, nu-mi folosește să mă laud, pentru că voi veni la viziuni și la descoperiri ale Domnului. Știu un om în Hristos, care acum paisprezece ani (fie în trup, nu știu, fie în afara trupului, nu știu; Dumnezeu știe), unul ca acesta a fost răpit chiar până la al treilea cer. Și știu că un asemenea om (fie în trup, fie în afara trupului, nu știu; Dumnezeu știe), a fost răpit în paradis și a auzit lucruri de nespus, pe care nu-i este îngăduit omului să le vorbească. Cu unul ca acesta mă voi lăuda, dar, cu mine însumi, nu mă voi lăuda decât în slăbiciunile mele. Pentru că, dacă aș dori să mă laud, n-aș fi nebun, pentru că voi spune adevărul; dar mă feresc, ca să nu mă socotească cineva mai presus decât ceea ce mă vede a fi sau ceea ce aude de la mine. Și, ca să nu mă înalț prin măreția descoperirilor, mi s-a dat un țepuș pentru carne, un sol al lui Satan, ca să mă pălmuiască, pentru ca să nu mă înalț. Pentru aceasta de trei ori L-am rugat pe Domnul ca să-l depărteze de la mine. Și El mi-a spus: „Harul Meu îți este de ajuns; pentru că puterea Mea se desăvârșește în slăbiciune“. Deci foarte bucuros mă voi lăuda mai degrabă în slăbiciunile mele, ca să locuiesc peste mine puterea lui Hristos. De aceea, am plăcere în slăbiciuni, în insulte, în nevoi, în persecuții, în strâmtorări, pentru Hristos; deoarece, când sunt slab, atunci sunt puternic.

Oricât de mult a implorat Pavel, Dumnezeu nu a îndepărtat țepușa. Dorim să studiem un moment acest pasaj; el conține unele puncte foarte importante.

Primul lucru, pe care îl găsim aici, este valabil pentru fiecare creștin credincios: fiecare credincios creștin este „un om în Hristos”. Nu există credincioși creștini care să nu fie în Hristos. În momentul în care cineva este un creștin în sensul în care se vorbește aici, el este și un om în Hristos, un om care în ceea ce privește poziția lui este total despărțit de omul în carne. Carnea și duhul sunt contrare: dacă eu sunt în carne, atunci nu sunt în Hristos; dacă sunt în Hristos, atunci nu sunt în carne. Carnea va obține putere naturală peste mine, dacă nu sunt veghetor și dacă nu mă judec mereu. Însă este o mare deosebire să fi biruit de carne, așa cum se spune, și să fi un om în carne. Ca om în Hristos eu sunt pe un loc cu totul nou.

Deseori este prezentat așa, ca și cum crucea lui Hristos face ceva, ca să înalțe pe om. Ce rătăcire! Nu numai că natura veche nu poate fi îmbunătățită, ci în momentul când un om devine un copil al lui Dumnezeu se arată imediat și caracterul stricat al naturii lui vechi. Cine este chinuit cel mai mult de satan? Fără îndoială credincioșii, și anume din cauză că ei se află în afara puterii lui: tot ceea ce satan le poate face, este să-i sperie și să-i chinuie. Acelora care sunt sub puterea lui, el le slujește. După ce un om a devenit un credincios creștin, răutatea acestuia, ce este în el împotriva lui Dumnezeu, nu scade; în loc de aceasta satan încearcă să înfrice și să chinuie mai mult decât oricând pe credincios, deoarece credinciosul nu mai este sub puterea lui. Noi trebuie să recunoaștem diferența între ce înseamnă să stai în ființa veche și ceea ce înseamnă să stai înaintea lui Dumnezeu în Hristos într-o stare nouă. Apostolul se referă la trecut, când spune: „când eram în carne” [Romani 7.5]; însă acum spune: „voi sunteți în Duh” [Romani 8.9]. Și așa este. „Știu [cunosc] un om în Hristos” [2 Corinteni 12.2], nu: *am cunoscut*.

Să observăm că Pavel nu vorbește despre sine însuși ca despre Pavel. Dacă are ceva umilitor de spus despre sine însuși, atunci el vorbește despre Pavel; atunci el spune: „[Eu] am fost coborât, într-un coș, printr-o fereastră, prin zid” [2 Corinteni 11.33]. Aceasta nu era nimic care să înalțe pe un om; era umilitor, și atunci Pavel spune: „Eu”. Însă în momentul când are de relatat ceea ce este așa de înălțător, nu se mai spune „eu”, ci: „un om în Hristos” – ceea ce este valabil pentru toți creștinii credincioși. „Știu [cunosc] un om în Hristos”. [...]

Găsim în pasajul acesta și altceva: purtarea de grijă atentă a lui Dumnezeu pentru slujitorul Său. Dumnezeu îndurător știe că, carnea în Pavel este aceeași ca și mai înainte. Faptul că Pavel a fost răpit în al treilea cer nu a schimbat câtuși de puțin carnea; ea era pregătită ca la ocazia următoare să se înalțe. Și astfel Dumnezeu vine în întâmpinare, și astfel carnea nu poate lucra. Nu cunosc nici un alt loc din Scriptură, care arată mai clar vegherea preventivă a lui Dumnezeu, ca acesta. Noi toți știm că Dumnezeu ne reabilitează, dacă ratăm, dar ne gândim noi și la toate lucrurile mici, pe care le întâmpinăm în viața noastră zilnică și pe care El le-a pregătit și planificat, pentru ca noi să *nu* ratăm? El face aceasta, „pentru ca eu să nu mă înalț” – nu pentru ca să mă *reabiliteze* după un pas greșit, ci ca să mă *ferească* de el. „Țepușa pentru carne” era dureroasă pentru Pavel: un sol al lui satan. Cine altcineva ar putea să folosească pe satan împotriva lui satan? Exact această țepușă, acest sol al lui satan, a luat puterea lui satan ca să domnească asupra cărnii lui Pavel. Nu este minunat să ști că Dumnezeu face așa ceva? Suntem ușor înclinați să spunem ca cei necredincioși: „Mi s-a *întâmplat* aceasta sau aceea.” Nu ar fi o binecuvântare mult mai mare să spunem: Dumnezeu mi-a *trimis* aceasta și aceea? – Nu ne odihnim noi atunci mai mult în dragostea lui Dumnezeu, dacă în împrejurările noastre, oricât de dureroase ar putea fi ele, putem spune: „Mâna Tatălui meu mi-a trimis această țepușă în dragostea Lui veghetoare”? „De aceea mi s-a dat o țepușă pentru carne.” Nu am avut parte de o încercare nimicitoare; Dumnezeu mi-a *arătat îndurare*.

Deci primul gând al apostolului era: Nu aș putea să ies din această greutate? – Credincioșii gândesc deseori: Dacă aș putea să ies din aceste împrejurări. – Dar dacă aceasta ar avea loc: tu ai natura, care face împrejurările tale actuale să fie o încercare pentru tine, în tine și o vei lua cu tine. Ceea ce face acum împrejurările tale să fie așa de grele și le face să fie o punere la probă a ta, îți vor pregăti curând în noile împrejurări greutatea la fel de mari. Apostolul roagă aici pe *Dumnezeu* să schimbe împrejurările lui; noi le schimbăm deseori *singuri* pentru noi. Pavel a rugat de trei ori pe Dumnezeu să îndepărteze țepușa. Ce contrast cu rugăciunea Fiului adresată Tatălui, pe care El o repetă de trei ori și o termină cu cuvintele: „Nu voia Mea, ci a Ta să se facă!” [Luca 22.42]. Era desăvârșirea lui Hristos, care L-a făcut să se îngrozească să bea acest pahar. Dimpotrivă Pavel s-a rugat ca om nedesăvârșit și slab: Doamne, schimbă-mi împrejurările. – Răspunsul lui Dumnezeu la aceasta era: Dorești tu să te aduc în împrejurări în care tu nu ai nevoie de puterea Mea? „Harul Meu îți este de ajuns, pentru că puterea mea se desăvârșește în slăbiciune.”

Fiecăruia, care este în necaz, doresc să-i spun: Nu vrei tu să dai ocazie lui Dumnezeu să arate puterea Lui în slăbiciunea ta, și să-ți dea ocazia să te îndrepti spre această putere și să te sprijini pe ea? – Exact acesta este răspunsul lui Dumnezeu aici. El spune: Eu nu voi îndepărta țepușa, dar îți voi da puterea Mea. – Aceasta nu este numai eliberare și ușurare, ci înseamnă

că eu sunt mutat pe locul puterii de partea lui Dumnezeu. „Harul Meu îți este de ajuns.” Tocmai în greutățile noastre se poate arăta harul: țepușa devine ocazie binecuvântată pentru Hristos, să ne arate cum intervine puterea Lui. Ce minunat, să mergi prin lumea aceasta și să te sprijini pe puterea lui Hristos!

Când a primit Iacov binecuvântarea? Când a fost paralizat. El s-a pregătit să întâmpine pe Esau; s-a pregătit pentru toate, numai pentru Misterul, pe care avea să-l întâmpine și care i-a atins coapsa, locul *puterii lui naturale*, pentru acesta nu s-a pregătit. Și apoi Iacov nu a vrut să-L lase să plece și a spus, ca să zicem așa: mă agăț de cel care m-a uscat, m-a paralizat, pentru ca El să aibă locul Lui în inima mea. – Apoi se arată că lucrarea lui Dumnezeu a fost făcută. El spune apoi: mă bucur să fiu paralizat; mă bucur să fiu făcut nimic; mă bucur să fiu zdrobit; mă bucur în slăbiciunea mea. – De ce? „Pentru ca puterea lui Hristos să locuiască peste mine.” [...]

Este așa la noi? Sau ne împotrivim călăuzirii lui Dumnezeu? Cât de des rugăm pe Dumnezeu să facă din noi ce vrea El, și ne dăm înapoi, când El începe să ne răspundă. Eu gândesc deseori că nu este nimic mai nereal decât suntem în rugăciunile noastre. Noi rugăm pe Dumnezeu să ne facă asemenea lui Hristos, și apoi ne temem de drumul pe care El ne conduce, pentru ca El să obțină acest țel cu noi. Deseori se spune: Dacă eu m-aș ruga așa, atunci Dumnezeu mi-ar lua totul. El m-ar tăia ca pe un copac de la coroană și până la rădăcină. – Gândești tu în felul acesta despre Dumnezeu? El nu-ți va lua nici măcar un lucru, care este bun pentru tine. El dorește să-ți dea tot ceea ce El consideră bun. Știu că toate motivațiile mele, izvoarele mele, aptitudinile mele trebuie să fie de la Dumnezeu. Însă El spune: Dacă tu vrei să primești de la Mine izvoare, putere, aptitudini, pe scurt, totul, atunci Eu trebuie să dau la o parte ceea ce în inima ta este împotrivă. – Cel mai grav împotriva lui Hristos în noi este voința proprie, și Dumnezeu ne ajută foarte practic să devenim liberi de ea. Ce chestiune minunată că sărmane creaturi ca noi sunt lăsate aici pentru ca harul lui Hristos să fie revelat în noi în viața noastră! [...]

Facă Domnul ca Fiul Său să devină vizibil în noi potrivit cu puterea Duhului Său, din pricina Numelui Său.

„Pentru că gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, nici căile voastre, căile Mele”, zice Domnul. „Pentru că așa cum cerurile sunt mai înalte decât pământul, tot așa căile Mele sunt mai înalte decât căile voastre, și gândurile Mele decât gândurile voastre” (Isaia 55.8,9)